

Kronika

Obce Libochovičky

Roku od narození páně 2025, dne

20. září

á, Kryštof jménem nazývající se, donucen jsem z vůle pánů učitelů svých psáti kroniku o vesnici Libochovičky, v nížto školu navštěvuji. Vesnice tato, malá a skromná, leží v kraji středočeském,

nedaleko od města Kladna. Libochovičky nevelké jsou, neboť toliko sedmdesát a sedm duší zde přebývá. Avšak věhlas jejich šíří se díky pivnímu automatu na mole, jenžto již čtyřicet šest tisíc sedm set osmdesát šest půllitrů piva načepoval. Toť počin nemalý, neboť ves starší jest nežli země americká. Tento den, sobota byvší, znamenitý byl, neb v Libochovičkách a městě Buštěhradě uspořádán byl Běh Oty Pavla, jenžto škola Hfeuréka a město Buštěhrad společně připravili. Tři trasy přichystány byly:

Trasa Zlatých úhořů, dvanácti kilometrů dlouhá, počínající u rybníka v Buštěhradě. Vedla po cestách asfaltových přes Bouchalky a Bůhzdař do Zájezdu, pak okolo zooparku, kdežto veverky, rysové a kłokani obývají.

Po zpevněné cestě a polních stezkách, ježto po dešti blátivé býti mohou, běžci stoupali na kopec nad Libochovičky, odkudž krásné výhledy na Středohoří zjeveny byly. Pak přes areál školy Hfeuréka, kde občerstvení a povzbuzení čekalo, a dále zpět do Buštěhradu.

Trasa Stříbrných štik, pěti kilometrů dlouhá, kterouž i já sám běžel, počala v Libochovičkách u školy Hfeuréka. Hned po startu stoupání na kopec následovalo, kdežto výhledy na kraj okolo Středohoří těšily duši. Dále cesta vedla k zooparku v Zájezdu a přes Bůhzdař a Bouchalk do Buštěhradu, kdežto cíl na Babkách byl.

Běh Otíčka Pavlíčka, nejkratší, čtyři sta padesát metrů měřící, určený nejmenším dětem, vedl okolo rybníka v Buštěhradě. S překážkami a úkoly hravými byl, a každé dítě, ježto trasu zdolalo, medaili a odměnu obdrželo. V cíli stánky s občerstvením a radovánkami pro děti připraveny byly. Den tento radostný byl, ačkoliv běh náročný se zdál.

Roku od narození Páně 2025,
dne 21. září

nes žádná veliká událost nenastala, leč
slunce zjeveno bylo skrze mraky
temné, cožto radost v srdcích lidu
budilo. Z milosti Boží teplý den nastal,
avšak tušíme, že chlad blíže se plíží.

Roku od narození Páně 2025,
dne 22. září

Podzim astronomický přišel, a s nímžto zima a obloha
zatažená. Teplota o pět stupňů klesla, a lidé toužebně
vzpomínají na teplo letní.

Roku od narození Páně 2025,
dne 23. září

Pondělí minulo, a zima větší se stala. Naděje na
zlepšení počasí mizí, neboť mraky temné kraj
přikrývají.

Roku od narození Páně 2025,

dne 24. září

Dnes ve škole oběd podivný
podáván byl, jenžto chuti lidské
neodpovídal a nepoživatelný se
zdál.

Lidé reptali, leč hlad je přemohl.

Roku od narození Páně 2025,

dne 25. září

Nic znamenitého nenastalo, toliko déšť přicházel
a opět odcházel. Počasí horší se stává, a naděje na
slunce bledne.

Roku od narození Páně 2025,

dne 26. září

Tento den pamětihodný byl, neb loď Greenshit, vlastněná Libochovičskou východoindickou společností, potopila se v rybníce Libochovičském. Radim a Lukáš, muži odvážní,

na lodi své pluli rychlostí nevelkou, aby pohled na potopení měli. Vesnice o tomto mluvila s podivem i smíchem. Děti z 4. Základní školy Hfeuréka v Libochovičkách navštívily prvňáčky v 5. Základní škole Hfeuréka v Buštěhradě, aby jim četly. Jeden z žáků, jehožto jméno zjeveno nebylo, pravil o tomto činu slovem prostým: „Jasně!“ Radost z čtení veliká byla. Roku od narození Páně 2025, dne 27. a 28. září

Víkend požehnaný byl počasím příjemným. Jeden občan Libochoviček radoval se, že škola zavřena byla, a veselí jeho veliké bylo.

Roku od narození Páně 2025,

dne 29. září

nes, po dlouhém čase temném a mrákotném, slunce zpod mraků vylezlo jasné a zlaté.

jakožto král z komnaty své, paprsky svými prozařujíc oblohu šedou a zem naši unavenou, cožto radost velikou v srdcích lidu budilo, ježto tváře se rozzářily úsměvy a oči se naplnily slzami vděku, neboť po dnech dešťů nekonečných a mlh hustých, kdy se duše svíraly v smutku a těla chladla v vlhku, přišel tento záblesk světla jako polibek z nebes.

Roku od narození Páně 2025,

dne 30. září

K překvapení všech oteplilo se náhle, a teplo toto jako dar z nebes přišlo milostivý, ježto slunce jasněji zasvítilo na obzoru modrém, větry studené utichly a vzduch se naplnil vůní země probouzející se, takže sněhy tajely v potocích stříbrných a řeky opět šuměly pod ledem praskajícím. Lidé díky vzdávali.

Roku od narození Páně 2025,

dne 2. října

nes nový měsíc se počal, s sebou
přinesl větší zimu, ježto větry
studené dují a sněhy padají hustě
na země naše,

takže řeky mrznou a lesy šumí v mrazu ostrém.

Lidé v chalupách se tisknou k ohni, ovce v
ovčincích se choulí, a ptáci nebesští hledají úkryt
v doubravách. Ó, jaká to doba přichází, kdy
slunce krátce svítí a noc dlouhá vládne,

připomínajíc nám křehkost života v tomto světě
pomíjejícím! Ale v srdcích věřících jest naděje, že
po zimě přijde jaro kvetoucí, jak Pán Bůh slíbil v
písmech svatých. Takto novoluní toto nás varuje,
abychom se připravili na zkoušky chladné, duše
své posilovali modlitbou a těla pokrývali
kožišinami teplými, neboť zima jest jako meč
ostřený, jenž zkouší sílu naši. Ať jest pochválen
Hospodin za všechny časy roku!

Roku od narození Páně 2025,

dne 3. října

nes opět ve škole oběd podivný
podáván byl, jenžto chuti lidské
neodpovídal a nepoživatelný se
zdál,

neboť v něm maso tuhé jako kámen leželo,
zelenina zvadlá a kaše vodnatá, vonící po
spálenině staré, takže žaludky se svíraly a oči
slzely od odporu. Učedníci mladí i starší mistři
reptali v srdcích svých, volajíce na kuchaře
lenivé: „Ó běda, což toto jest pokrm pro duše
učené, ježto knihy hltají a moudrost hledají?“
Leč hlad veliký, jako vlk hladový, je přemohl,
neboť od rána nic neokusili, a tak lžice se
zdvihaly k ústům s nechutí, a zuby skřípěly na
kouscích tvrdých, připomínajíc nám, jak v tomto
světě pomíjejícím i nejmenší strava jest darem
Božím.

Roku od narození Páně 2025,

dne 4. října

nes ukončuji svou kroniku, jelikož
doba čtrnácti dnů uběhla jako stín
pomíjející,

ježto slunce čtrnáctkrát vzešlo a zapadlo nad
hlavami našimi, přinášejíc s sebou radosti i trápení
v tomto světě nestálém. Činnost nádherná, ale také
pracná to byla, neboť prsty mé od inkoustu černaly
a oči se unavily od písma drobných, když jsem
zapisoval události denní: o novém měsíci
studeném, o obědu podivném ve škole, o reptání
lidí a o milostech Božích, jež nás provázejí i v
maličkostech.

